

792+ DUS

728

Repertoriumnummer 2019 / 7537
Datum van uitspraak 09 oktober 2019
Rolnummer 2019/AR/1006

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindarrest: ongegrond

Hof van beroep**Brussel****Sectie Marktenhof****19de kamer A****Kamer voor marktzaken****Arrest**

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001493070-0001-0022-01-01-1

INZAKE :

1. De Bank X, [...] verzoekende partij ,

vertegenwoordigd [...]

tegen de beslissing van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit van 15 mei 2019,

TEGEN :

1. De GEVEENSBESCHERMINGSAUTORITEIT, onafhankelijke openbare instelling – toezichthoudende autoriteit, met ondernemingsnummer 0694.679.950, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Drukpersstraat 35, hierna genoemd “GBA”
eerste verwerende partij,

vertegenwoordigd door Mr. ROETS Joos, advocaat, kantoorhoudende te 2018 ANTWERPEN, Oostenstraat 38/201

2. Y, [...], tweede verwerende partij,

die niet verschijnt noch wettelijk vertegenwoordigd werd;

1. **Rechtsmacht van het hof.**

Het hof put zijn rechtsmacht uit een verzoekschrift tot hoger beroep dat door de De Bank X op 24 juni 2019 werd neergelegd ter griffie van het hof van beroep en waarbij een verhaal overeenkomstig artikel 108 § 1 van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit (hierna “GBA-wet”) wordt ingesteld tegen de beslissing van 15 mei 2019 getroffen door de geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit (hierna “GBA”).

2. De bestreden beslissing en de feiten.

De bestreden beslissing beveelt dat er zou gevolg gegeven worden aan de vraag van Y en dat tot rectificatie zou overgegaan worden. De vraag komt, zeer extreem samengevat hierop neer dat Y wenst dat het accent "é" op zijn naam vermeld wordt.

Hij wenst dat zijn naam vermeld wordt als:

Y

Y

of bij gebreke daaraan Y

De Bank X houdt voor dat haar informaticasysteem dat van 1995 dateert niet bij machte is om accenten in een naam te vermelden.

De bank X gaf ook als uitleg aan de GBA:

De huidige applicatie voor het beheer van klantgegevens van De Bank X werd in 1995 in gebruik genomen en draait nog steeds op een mainframe systeem van Amerikaanse makelij. Dit systeem ondersteunde enkel EBCDIC ("extended binary-coded decimal interchange code"). Dit is een 8-bit standaard om letters en leestekens op te slaan, ontwikkeld in 1963-1964 door IBM voor hun mainframes en AS/400-computers. De code stamt af van het gebruik van ponskaarten en kende de volgende karakters :

	1st hex digit																2nd hex digit															
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	A	B	C	D	E	F	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	A	B	C	D	E	F
0	NUL	DEL	DN		SP	A	*									0															0	
1	SOM	OCI	SOM													1															1	
2	SEN	DCI	FN	SOM												2															2	
3	ETX	EM														3															3	
4	PF	RES	EVP	PN												4															4	
5	GT	NL	LI	RS												5															5	
6	LC	DS	ED	EC												6															6	
7	DEL	R	ESC	DOI												7															7	
8		CON														8															8	
9		EM														9															9	
A	SSOM	EC	SM		C CRST	I										A																
B	VT	CU	CE	CU												B																
C	FF	HS		DS												C																
D	CR	DS	END	NAB												D																
E	SO	HS	ACX													E																
F	SI	BS	BEL	SOM												F																

Het is om deze reden dat alle namen van onze klanten in hoofdletters opgeslagen worden en er geen letters met accenten aanwezig zijn omdat deze laatste niet herkend werden door het systeem. Letters met accenten werden ondertussen toegevoegd aan EBCDIC, maar dit werd niet meegenomen in updates van de klantgegevensapplicatie. In de nabije toekomst stapt

de Bank X af van de huidige applicatie, evenals van het mainframe systeem en deze nieuwe omgeving zal wel degelijk kunnen omgaan met letters met accenten.

De geschillenkamer van de GBA heeft deze uitleg als niet afdoende aangezien. Dat een bankinstelling anno 2018 niet bij machte zou zijn om een naam van een klant correct te schrijven onder uitleg dat zij nog gebruik maakt van een informaticasysteem van 1995, werd niet afdoende beschouwd.

3. De vorderingen voor het hof.

3.1.

Bij syntheseconclusie neergelegd ter griffie van het hof op 14 augustus 2019 vordert de Bank X:

“Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dienvolgens de beslissing van 15 mei 2019 van de Gegevensbeschermingsautoriteit te vernietigen en het oorspronkelijk verzoek van de heer Y tot uitoefening van zijn recht op rectificatie ongegrond te verklaren.

In ondergeschikte orde, alvorens recht te doen, de volgende prejudiciële vraag te richten aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

- 1. Houdt het recht om een doeltreffende voorziening in rechte in te stellen tegen een toezichthoudende autoriteit in de zin van art. 78 AVG in dat deze voorziening in rechte enkel en alleen tegen de toezichthoudende autoriteit kan worden ingesteld, zonder dat de natuurlijke persoon wiens recht op rectificatie in de zin van art. 16 AVG in het geding is in het debat kan worden betrokken als geïntimeerde?*

Geïntimeerden te veroordelen tot de kosten van het geding voor concludante begroot op:

- Rolrecht: p.m.*
- Rechtsplegingsvergoeding: 1.440,00 EUR”*

3.2.

De GBA concludeert als volgt bij conclusie neergelegd op 6 september 2019:

“In hoofddorde, het beroep van appellante nietig te verklaren wegens de laattijdigheid ervan;

- In ondergeschikte orde, het beroep van appellante nietig, minstens onontvankelijk, te verklaren voor zover het gericht is tegen dhr. Y als geïntimeerde, dan wel om minstens dhr. Y buiten de zaak te stellen;*

Voor het overige, het beroep ongegrond te verklaren;

- In verder ondergeschikte orde, alvorens recht te doen, de volgende prejudiciële vragen te richten aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:*

“1. Omvat het recht op rectificatie in de zin van art. 16 van de AVG, mede gelezen in het licht van art. 8 van het Handvest EU, ook het recht voor de betrokkene om, wanneer zijn persoonsgegevens in het Latijns schrift verwerkt zijn, een schrijfwijze van zijn persoonsgegevens te vragen die rekening houdt met de toepasselijke diakritische tekens die voorkomen in de officiële schrijfwijze van zijn naam ?

2. En zoja, biedt art. 16 van de AVG de mogelijkheid aan de nationale toezichthoudende autoriteit en de nationale rechter om een beoordeling te maken

betreffende de redelijkheid van dit verzoek (incl. de financiële en/of technische impact ervan, tevens rekening houdend met de financiële draagkracht van de verwerkingsverantwoordelijke), mede gelet op het feit dat bepaalde diakritische tekens al-dan-niet gangbaar zijn in alle Europese talen ? Op wie rust in een dergelijk geval de bewijslast inzake de onredelijkheid van het verzoek tot rectificatie ?

3. En zoneen, creëert de afwezigheid van een dergelijk rectificatierecht inzake diakritische tekens een belemmering van het vrij verkeer van personen en/of diensten, vermits het personen benadeelt die van hun recht op vrij verkeer gebruik maken en alzo in aanraking komen met verwerkingsverantwoordelijken die opereren in een andere taal ?”

- Hoe dan ook, appellante te veroordelen tot de kosten van het geding, m.i.v. het basisbedrag van de RPV, begroot op 1.440 euro.”

3.3.

Alle conclusies zijn neergelegd conform de conclusiekalender.

4. Met betrekking tot de feiten,

De bank X geeft volgend feitenrelaas:

“De heer Y is een cliënt van conluante. Bij brief van 6 februari 2018 beklagt hij er zich over dat in een groot aantal documenten uitgaande van conluante zoals cheques, overschrijvingsformulieren, toegangskaart tot home-banking, gold card, enz. zijn naam in hoofdletters wordt gespeld zodat “de é verandert in een doffe e” (stuk 1).

Hij eist dat zijn naam wordt geschreven op één van de volgende manieren:

Y

Y

of bij gebreke daaraan Y

Conluante antwoordt bij mail van 15 mei 2018 dat zij de vraag van de heer Y begrijpt, maar dat haar informaticasystemen hiervoor niet zijn aangepast waardoor speciale tekens zoals é niet zijn opgenomen. Zij bood tevens haar excuses aan voor het late antwoord (stuk 2).

De heer Y antwoordt per brief van 31 mei 2018 dat deze uitleg hem geen voldoening verschaft en dat hij de rechtzetting vordert (stuk 3).

Op 15 juni 2018 diende de heer Y klacht in tegen conluante bij de Gegevensbeschermingsautoriteit (hierna: GBA) (stuk 2 GBA).

Conluante – die nog niet op de hoogte was van de ingediende klacht – antwoordt de heer Y per brief van 2 juli 2018 dat zij alle nodige technische maatregelen treft om de juiste identificatie van haar cliënten te garanderen, maar dat haar database register systemen het gebruik van een e met een accent niet toestaan (stuk 4). Zij verzekert evenwel dat zij met de melding van de heer Y rekening zal houden met toekomstige technologische ontwikkelingen (stuk 4).

Naar aanleiding van de klacht die door de heer Y werd ingediend, verzoekt de inspectiedienst van de Gegevensbeschermingsautoriteit concludante per brief van 7 februari 2019 om haar nadere informatie en documenten te bezorgen (stuk 6 GBA).

Concludante geeft bij mail van 21 maart 2019 aan de Gegevensbeschermingsautoriteit de volgende toelichting (stuk 5):

" [...]

De huidige applicatie voor het beheer van klantgegevens van de Bank X werd in 1995 in gebruik genomen en draait nog steeds op een mainframe systeem van Amerikaanse makelij. Dit systeem ondersteunde enkel EBCDIC ("extended binary-coded decimal interchange code"). Dit is een 8-bit standaard om letters en leestekens op te slaan, ontwikkeld in 1963-1964 door IBM voor hun mainframes en AS/400-computers. De code stamt af van het gebruik van ponskaarten en kende de volgende karakters :

	2nd hex digit				1st hex digit											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	A	B	C	D	E	F
0	NUL	DEL	OS		SP	A	-									0
1	SOH	DC1	SHS						a	j			A	J		1
2	SIV	DC2	FN	SYN					b	k			B	K	S	2
3	ETX	EM							c	l			C	L	T	3
4	FF	EDC	BYT	FN					d	m			D	M	U	4
5	HT	NL	LF	RS					e	n			E	N	V	5
6	LC	MS	ETB	VC					f	o			F	O	W	6
7	DEL	R	ESC	END					g	p			G	P	X	7
8		END							h	q			H	Q	Y	8
9		END							i	r			I	R	Z	9
A	WOM	CU	SM		4320	1										
B	VT	CUI	CEZ	CUO		5										
C	FF	RPS		DC4	<	>	N	Q								
D	AR	DS	END	SNK	1	3										
E	SD	HS	ACK		*	2										
F	AT	HS	ELL	SHH	1	-	7									

Het is om deze reden dat alle namen van onze klanten in hoofdletters opgeslagen worden en er geen letters met accenten aanwezig zijn omdat deze laatste niet herkend werden door het systeem. Letters met accenten werden ondertussen toegevoegd aan EBCDIC, maar dit werd niet meegenomen in updates van de klantgegevensapplicatie. In de nabije toekomst stapt de Bank X af van de huidige applicatie, evenals van het mainframe systeem en deze nieuwe omgeving zal wel degelijk kunnen omgaan met letters met accenten.

2. *Het specifieke advies van de DPO ter zake*

Vanwege de technische onmogelijkheid, in 1995, om letters met accenten te beheren was het de beste oplossing om enkel met hoofdletters te werken omdat daar de accenten niet getoond worden. Dit heeft geen impact op de correcte identificatie van de klant omdat hiervoor ook andere gegevens gebruikt worden."

Bij beslissing van 15 mei 2019 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit wordt de argumentatie van conluante dat er geen gevolg kon worden gegeven aan het verzoek van de heer Y omwille van de technische onmogelijkheid daartoe binnen de huidige informaticatoepassing, als niet afdoende beschouwd (stuk 6).

De Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit beval conluante vervolgens om te voldoen aan de verzoeken van de heer Y om zijn rechten uit te oefenen, meer bepaald het recht op rectificatie (art. 16 AVG). Zij besliste tevens dat haar beslissing zou bekend gemaakt worden op haar website (stuk 6).

Tot slot bepaalde de beslissing het volgende (stuk 6):

"Gelet op art. 12.3 AVG verstrekt de verwerkingsverantwoordelijke binnen een maand na ontvangst van deze beslissing aan de Geschillenkamer informatie over het gevolg dat aan de beslissing is gegeven.

Tegen deze beslissing kan op grond van art. 108, §1 van de wet van 3 december 2017, beroep worden aangetekend binnen een termijn van dertig dagen, vanaf de betekening van de kennisgeving, bij het Marktenhof."

Deze beslissing werd per aangetekende brief van 21 mei 2019 aan conluante meegedeeld (stuk 6).

Conluante deelt per brief van 21 juni 2019 aan de Gegevensbeschermingsautoriteit het gevolg mee dat zij aan deze beslissing geeft (stuk 7):

"Op grond van art. 108, § 1, van de wet van 3 december 2017, heeft de Bank besloten tegen de beslissing van de Geschillenkamer hoger beroep aan te tekenen bij het Marktenhof. U vindt in bijlage ons verzoekschrift in hoger beroep voor het Marktenhof samen met onze juridische argumentatie.

[...]

In het kader van een zeer breed en reeds lopend IT-programma binnen X, zal de Bank in de loop van het jaar 2020 zijn IT-applicaties en database systemen grondig aanpassen. Op dat moment, zal de Bank X in staat zijn met deze opmerking rekening te houden en dus kleine letters met accenten toe te staan. Gezien de nakende implementatie van het bovenvermeld programma, is het op vandaag te verregaand om

de huidige IT-applicaties en database van de Bank nu nog aan te passen, dit gezien deze applicaties nog slechts een aantal maanden zullen functioneren.

Hiermee bevestigen wij U dat de bescherming van persoonsgegevens één van onze belangrijkste prioriteiten bij de Bank X blijft.”

5. Bespreking.

5.1. Wettelijk kader:

De artikelen 12.3, 16 en 58.2.c van de Verordening (EU) 2016/679 van 27 april 2016 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) (hierna “AVG”) luiden als volgt:

12.3.

“De verwerkingsverantwoordelijke verstrekt de betrokkene onverwijld en in ieder geval binnen een maand na ontvangst van het verzoek krachtens de artikelen 15 tot en met 22 informatie over het gevolg dat aan het verzoek is gegeven. Afhankelijk van de complexiteit van de verzoeken en van het aantal verzoeken kan die termijn indien nodig met nog eens twee maanden worden verlengd. De verwerkingsverantwoordelijke stelt de betrokkene binnen één maand na ontvangst van het verzoek in kennis van een dergelijke verlenging. Wanneer de betrokkene zijn verzoek elektronisch indient, wordt de informatie indien mogelijk elektronisch verstrekt, tenzij de betrokkene anderszins verzoekt.”

16.

“De betrokkene heeft het recht om van de verwerkingsverantwoordelijke onverwijld rectificatie van hem betreffende onjuiste persoonsgegevens te verkrijgen. Met inachtneming van de doeleinden van de verwerking heeft de betrokkene het recht vervollediging van onvolledige persoonsgegevens te verkrijgen, onder meer door een aanvullende verklaring te verstrekken”.

58.2.c.

“Elk toezichthoudende autoriteit heeft alle volgende bevoegdheden tot het nemen van corrigerende maatregelen:

[...]

c) de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker gelasten de verzoeken van de betrokkene tot uitoefening van zijn rechten uit hoofde van deze verordening in te willigen;”

De artikelen 95 § 1.5° en 8° en 108 § 1 van de GBA-wet luiden als volgt:

95 § 1.5° en 8°:

“De geschillenkamer beslist over de opvolging die het geeft aan het dossier en is bevoegd:

1° te beslissen dat het dossier gereed is voor behandeling ten gronde;

2° een schikking voor te stellen;

3° de klacht te seponeren;

4° waarschuwingen te formuleren;

5° te bevelen dat wordt voldaan aan de verzoeken van de betrokkene om zijn rechten uit te oefenen;

6° te bevelen dat de betrokkene in kennis wordt gesteld van het veiligheidsprobleem;

7° het dossier over te dragen aan het parket van de procureur des Konings te Brussel, die het in kennis stelt van het gevolg dat aan het dossier wordt gegeven;

8° geval per geval te beslissen om haar beslissingen bekend te maken op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit.”

108 § 1:

“§ 1. De geschillenkamer stelt de partijen in kennis van haar beslissing en van de mogelijkheid om beroep aan te tekenen binnen een termijn van dertig dagen, vanaf [...] de kennisgeving, bij het Marktenhof.

Behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt of tenzij de geschillenkamer bij met bijzondere redenen omklede beslissing anders beveelt is de beslissing uitvoerbaar bij voorraad, zulks niettegenstaande hoger beroep.

De beslissing tot verwijdering van gegevens overeenkomstig artikel 100, § 1, 10°, is niet uitvoerbaar bij voorraad.”

5.2. De ontvankelijkheid *ratione temporis* :

5.2.1.

De termijn om beroep in te stellen bij het Marktenhof bedraagt “dertig dagen” vanaf de datum van de kennisgeving van de beslissing aan de betrokkene. De kennisgeving stelt zich op de datum waarop de bestemming kennis kreeg van de beslissing (of minstens kennis kon krijgen van de beslissing).

5.2.2.

De Bank X laat als middel gelden dat de GBA een foutieve vermelding geeft van de termijn voor verhaal.

De beslissing stelt inderdaad:

*“tegen deze beslissing kan op grond van art. 108, § 1 van de wet van 3 december 2017, beroep worden aangetekend binnen een termijn van dertig dagen, **vanaf de betekening** van de kennisgeving, bij het Marktenhof.” (het Hof onderstreept).*

De omstandigheid dat strikt geïnterpreteerd de termijn (volgens de brief van de GBA) zou beginnen lopen voordat de Bank X er kennis kon van krijgen (vanaf de betekening of verzending van de brief) heeft geen enkele invloed op de berekening van de termijn.

Artikel 57 van het Reglement van interne orde van de Gegevensbeschermingsautoriteit dat stelt: “voor wat betreft de berekening van de termijnen zijn de bepalingen van “Hoofdstuk VIII – Termijnen” van het Gerechtelijk Wetboek, van overeenkomstige toepassing” heeft betrekking op de termijnen voor de behandeling van de zaken voor de Geschillenkamer (het betreft “afdeling 3 - planning van de werkzaamheden van de geschillenkamer en termijnen”. Dit artikel uit het Reglement van inwendige orde kan nooit indruisen tegen de wettelijke bepaling (van artikel 108 § 1 GBA-wet) die de duurtijd en de wijze van berekening van de termijn voor het verhaal voor het Marktenhof bepaalt (dus een termijn die pas begint te lopen “nadat” de rechtspleging voor de Geschillenkamer geheel beëindigd is doordat een beslissing van de Geschillenkamer is tussengekomen.

5.2.3.

De termijn van artikel 108, § 1 GBA-wet is een *lex specialis*. De termijn wijkt af van de beroepstermijn van gemeen recht. Het 'beroep' dat kan ingesteld worden voor het Marktenhof is immers geen "gewoon" hoger beroep.

Een termijn van dertig dagen staat niet gelijk aan een termijn van één maand.

De omstandigheid dat er een beroep kan worden ingesteld binnen een termijn van dertig dagen betekent dat een beroep dat na deze termijn is ingesteld, laattijdig is.

De stelling als zou de termijn een termijn van orde zijn, derwijze dat het niet naleven ervan geen enkele sanctie met zich zou brengen, is onjuist.

Het verhaal/beroep voor het Marktenhof is een van het gemeen recht afwijkend verhaal (in één enkele aanleg en gericht tot vernietiging van een administratieve beslissing en dus niet tot hervorming van een rechterlijke beslissing).

Wanneer de wetgever heeft bepaald dat tegen bepaalde administratieve beslissingen een beroep/verhaal voor het Marktenhof openstaat binnen een welbepaalde termijn die de wetgever voor elke *lex specialis* afzonderlijk heeft bepaald, dan moet deze termijn gezien worden als een vervaltermijn (vergelijkbaar met de termijn zoals bepaald in artikel 4 Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State).

Het instellen van een verhaal tegen een administratieve beslissing vergt dat de juridische onzekerheid tot een minimumtermijn wordt beperkt. Deze juridische onzekerheid kan – in het algemeen belang – niet langer duren dan de termijn die de wetgever heeft bepaald. Omwille van deze grondredenen is de termijn een vervaltermijn van openbare orde.

De *lex specialis* GBA-wet houdt geen regels in betreffende de rechtspleging, derwijze dat moet aangenomen worden dat het de bedoeling was van de wetgever om de regels van het gemeen recht toepasselijk te verklaren.

Op grond van artikel 53bis 2° Ger. W. loopt de termijn van de derde werkdag die volgt op de datum van aanbieden van de brief bij de postdiensten (tenzij de geadresseerde bewijst dat hij er slechts later kennis van kreeg).

Ook artikel 4 § 2 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 (zie hiervoor) bepaalt:

"Wanneer de in paragraaf 1 genoemde kennisgeving geschiedt bij aangetekende brief met ontvangstmelding, is de eerste dag van de termijn voor het indienen van het verzoekschrift die welke volgt op de ontvangst van de brief en is hij inbegrepen in de termijn.

[...]

Wanneer de in paragraaf 1 genoemde kennisgeving geschiedt bij gewone aangetekende brief, is de eerste dag van de termijn voor het indienen van het verzoekschrift de derde werkdag die volgt op de verzending van de brief, behoudens bewijs van het tegendeel door de geadresseerde, en is die dag inbegrepen in de termijn.

Het postmerk geldt als bewijs, zowel voor de verzending als voor de ontvangst of de weigering.”

5.2.4.

Er blijkt niet uit de door de partijen voorgebrachte stukken dat de aangetekende brief vanwege de GBA houdende kennisgeving van de beslissing een aangetekende brief met ontvangstmelding was. Te dezen dateert de kennisgeving (dus het verzenden van de beslissing) ten aller vroegste (er wordt ten onrechte geen enkel bewijs bijgebracht door de partijen wanneer de brief daadwerkelijk aangeboden werd door de GBA aan BPost - er wordt enkel verwezen naar de datum van de brief zelf) van 21 mei 2019, een dinsdag.

De derde werkdag nadien is 24 mei 2019. Vermits 30 dagen later een zondag is, is de eerste werkdag (24 juni 2019) de laatst nuttige dag (zie artikel 53 Ger. W.).

Het verhaal ingesteld op 24 juni 2019 is dienvolgens (nog net) tijdig ingesteld.

5.3. De ontvankelijkheid van het beroep in de mate als gericht tegen Y.

5.3.1.

Artikel 108 van de GBA-wet luidt als volgt:

“§ 1. De geschillenkamer stelt de partijen in kennis van haar beslissing en van de mogelijkheid om beroep aan te tekenen binnen een termijn van dertig dagen, vanaf [...] de kennisgeving, bij het Marktenhof.

Behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt of tenzij de geschillenkamer bij met bijzondere redenen omklede beslissing anders beveelt is de beslissing uitvoerbaar bij voorraad, zulks niettegenstaande hoger beroep.

De beslissing tot verwijdering van gegevens overeenkomstig artikel 100, § 1, 10°, is niet uitvoerbaar bij voorraad.

§ 2

Tegen de beslissingen van de geschillenkamer op grond van de artikelen 71 en 90 staat beroep open bij het Marktenhof die de zaak behandelt zoals in kort geding overeenkomstig de artikelen 1035 tot 1038, 1040 en 1041 van het Gerechtelijk Wetboek.”

5.3.2.

De Bank X stelt dat zij *“als appelante”* een *“hoger beroep”* kan instellen tegen Y in hoedanigheid van *“geïntimeerde”*.

In tegenstelling tot hetgeen de Bank X voorhoudt is een verhaal bij het Marktenhof niet vereenzelvigbaar met een *“gewoon”* hoger beroep.

Met *“gewoon hoger beroep”* bedoelt het Marktenhof het beroep gebracht voor elke jurisdictie die door het Gerechtelijk Wetboek aangewezen is om recht te spreken over de zaak op basis van een verhaal dat tegen een beslissing van een rechter van de rechterlijke orde gewezen in eerste aanleg wordt ingediend en dit op basis van de rechtsmacht van deze appelrechter (die gebruik maakt van het devolutief karakter) met het oog op het herzien van het geding in feite en in recht en met het oog op het *“her-oordelen”* dit wil zeggen *het opnieuw beoordelen van het geschil in feite en in rechte* mits desgevallend nieuwe middelen en argumenten in aanmerking te nemen alsmede desgevallend,

nieuwe of andere bewijsstukken, alles in functie van de evolutie die het geschil in feite en in rechte ondergaat (desgevallend zelfs ingevolge het in werking treden van nieuwe wetgeving sedert het inleiden van het geding).

Het Marktenhof oefent rechterlijke controle uit (in één enkele aanleg) over de beslissingen van bepaalde bestuurlijke overheden, maar alvorens te kunnen overwegen om een beslissing desgevallend (in het kader van haar volheid van rechtsmacht) te vervangen door haar eigen beslissing, is het noodzakelijk dat de bestreden beslissing ofwel onregelmatig ofwel onwettelijk *sensu lato* is.

5.3.3.

Het (enige) “*beroep*” dat in het kader van voornoemd artikel 108 § 1 van de GBA-wet kan ingesteld worden voor het Marktenhof is een beroep/verhaal tegen de (administratieve) beslissing zelf. Het staat de Bank X of de klager zelf uiteraard altijd vrij de ‘gewone’ burgerlijke rechter te vatten (bijvoorbeeld inzake schadevergoeding).

Een verhaal/beroep tegen een beslissing kan uiteraard enkel ingesteld worden tegen de bestuurlijke overheid *sensu lato* die de (bestreden) beslissing heeft genomen.

Het volgt duidelijk uit de tekst van voornoemd artikel 108 § 1 dat de bestuurlijke overheid die de beslissing heeft genomen, te weten de GBA, de verwerende partij is ten aanzien van een dergelijk verhaal/beroep.

Het is de administratieve overheid *sensu lato*, d.w.z. de overheid, die in één van de *leges speciales* die rechtsmacht verlenen aan het Marktenhof, de bestreden beslissing heeft genomen, die de *verwerende* partij is in het geding dat strekt tot de vernietiging (minstens hervorming) van de administratieve beslissing.

De overheid die de bestreden beslissing heeft genomen kan op tegensprekelijke wijze, de rechtsgeldigheid en gegrondheid van de genomen beslissing verdedigen voor het Marktenhof.

5.3.4.

De vordering die ingesteld wordt tegen de klager (waaromtrent de GBA een beslissing treft), is niet ontvankelijk (*ratione personae*) in de mate dat deze vordering gesteld is tegen deze klager.

De Bank X vordert geen enkele maatregel tegenover Y, zij vraagt enkel dat *de door de GBA getroffen beslissing* zou vernietigd worden en dat het Marktenhof haar eigen beslissing zou in de plaats stellen.

5.3.5.

Er is geen aanleiding tot het stellen van een prejudiciële vraag nu het antwoord erop niet van aard kan zijn het geschil te beslechten.

De vraag of de GBA al dan niet in de zaak kan betrokken worden is niet relevant voor het beoordelen van de vraag of de vordering die door de Bank X enkel en alleen tegen Y is ingesteld, al dan niet ontvankelijk kan zijn.

Tegen Y heeft de Bank X geen enkel belang om de beslissing te horen vernietigen. Y is één van de (wellicht talrijke) klanten van de bank wiens naam een accent bevat en wiens naam door de bank beweerdelijk verkeerd wordt geschreven.

5.3.6.

De Bank X laat ten onrechte gelden:

“Art. 78 AVG bepaalt dat de lidstaten van de Europese Unie ervoor moeten zorgen dat iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon een doeltreffende voorziening in rechte kan instellen tegen een hem betreffend juridisch bindend besluit van een toezichthoudende autoriteit. Dit artikel stipuleert het volgende:

1. Onverminderd andere mogelijkheden van administratief of buitengerechtelijk beroep, heeft iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon het recht om tegen een hem betreffend juridisch bindend besluit van een toezichthoudende autoriteit een doeltreffende voorziening in rechte in te stellen.

[...]

3. Een procedure tegen een toezichthoudende autoriteit wordt ingesteld bij de gerechten van de lidstaat waar de toezichthoudende autoriteit is gevestigd.

4. Wanneer een procedure wordt ingesteld tegen een besluit van een toezichthoudende autoriteit waaraan een advies of een besluit van het Comité in het kader van het coherentiemechanisme is voorafgegaan, doet de toezichthoudende autoriteit dat advies of besluit aan de gerechten toekomen.

Deze bepaling wordt verduidelijkt in overweging 143 van de AVG:

“[...] Onverminderd dit recht uit hoofde van artikel 263 VWEU dient iedere natuurlijke of rechtspersoon het recht te hebben om tegen een besluit van een toezichthoudende autoriteit dat ten aanzien van die persoon rechtsgevolgen heeft, voor het bevoegde nationale gerecht een doeltreffende voorziening in rechte in te stellen. Een dergelijk besluit heeft meer bepaald betrekking op de uitoefening van met onderzoek, correctie en toestemming verband houdende bevoegdheden door de toezichthoudende autoriteit, of op de afwijzing van klachten. Het recht een doeltreffende voorziening in rechte in te stellen geldt echter niet voor door de toezichthoudende autoriteiten getroffen maatregelen die niet juridisch bindend zijn, zoals adviezen. Een vordering tegen een toezichthoudende autoriteit dient te worden ingesteld bij de gerechten van de lidstaat waar de toezichthoudende autoriteit is gevestigd, en dient in overeenstemming te zijn met het procesrecht van die lidstaat. Die gerechten dienen volledige rechtsmacht uit te oefenen, waaronder rechtsmacht om alle feitelijke en juridische vraagstukken in verband met het bij hen aanhangige geschil te onderzoeken. Wordt een klacht door een toezichthoudende autoriteit afgewezen, dan kan de klager beroep instellen bij de gerechten in dezelfde lidstaat. [...]”

De verwijzingen van Bank X naar de artikelen 78 AVG en 143 AVG en naar een arrest VEBIC van 7 december 2010 in de zaak C-439/08 van het Hof van Justitie zijn niet relevant. De genoemde artikelen stellen nergens dat de klager in het geding zou kunnen betrokken worden, het geciteerde arrest betreft een probleem van mededinging dat niet toepasbaar is te dezen.

Geen van deze artikelen stelt dat een rechtspersoon (hier Bank X) tegen een klant (hier Y moet kunnen ageren om een beslissing die door een administratieve overheid (hier GBA) werd genomen te zien vernietigen en hervormen.

Deze bepalingen stellen enkel dat hij ten aanzien van wie een administratieve beslissing is getroffen moet beschikken over een verhaal voor een onafhankelijke rechter. Deze rechter is te dezen het Marktenhof.

Er is dienvolgens door voornoemd artikel 108 § 1 van de GBA-wet perfect voldaan aan de Europese eisen.

5.3.7.

In de mate dat de Bank X haar vordering richt – enkel tegen Y - is deze manifest onontvankelijk *ratione personae*.

5.4. De gegrondheid van het beroep in de mate als gericht tegen de GBA – de schending van artikel 16 AVG.

5.4.1.

Het algemeen kader van de AVG is opgebouwd rond transparantie, rechtmatige verwerking en de juistheid van de verwerkte gegevens. Binnen dit kader dient het inzagerecht te worden geplaatst, ten einde de betrokkene de mogelijkheid te geven om na te gaan of zijn persoonsgegevens juist en rechtmatig worden verwerkt.

Artikel 16 AVG stelt:

“De betrokkene heeft het recht om van de verwerkingsverantwoordelijke onverwijld rectificatie van hem betreffende onjuiste persoonsgegevens te verkrijgen. Met in achtneming van de doeleinden van de verwerking heeft de betrokkene het recht vervollediging van onvolledige persoonsgegevens te verkrijgen, onder meer door een aanvullende verklaring te verstrekken.”

5.4.2.

De Bank X stelt dat er geen verplichting bestaat tot vermelden van accenten bij hoofdletters, dat er geen sprake is van “persoonsgegevens” dus geen grond tot toepassing van een recht tot rectificatie, dat het recht op privacy en de uitoefening van het rectificatierecht geen absolute rechten zijn en dat Y misbruik van zijn rechten maakt door het recht op rectificatie in rechte daadwerkelijk te willen afdwingen.

5.4.3.

De GBA laat gelden dat artikel 16 AVG zonder enig voorbehoud het recht verleent aan de rechtsonderhorigen onverwijld een rectificatie te verkrijgen van onjuiste persoonsgegevens. De juiste schrijfwijze van de naam behoort tot deze persoonsgegevens.

5.4.4.

De GBA laat terecht gelden dat conform artikel 4.1) van de AVG “persoonsgegevens” *“alle informatie [omvatten] over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon (“de betrokkene”); als identificeerbaar wordt beschouwd een natuurlijke persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identifier als een naam, een identificatienummer, locatiegegevens, een online identifier of van een of meer elementen die kenmerkend zijn voor de*

fysieke, fysiologische, genetische, psychische, economische, culturele of sociale identiteit van die natuurlijke persoon.”

Zij stelt terecht:

“29. De maatstaf om de correcte schrijfwijze van een (familie)naam te bepalen, is vanzelfsprekend de officiële schrijfwijze van deze naam, zoals geregistreerd in de databank met bevolkingsgegevens van de betrokken lidstaat (wat België betreft, het rijksregister). Ter zake bevat de officiële schrijfwijze van de familienaam van dhr. Y een accent aigu op de “e” (é) – getuige de identiteitskaart van dhr. Y (STUK 4, bijlage A).

30. Na de vaststelling dat Bank X zijn familienaam heeft verwerkt zonder rekening te houden met dit diakritisch teken, was dhr. Y derhalve gerechtigd om een onverwijldde rectificatie van deze onjuiste spelling van zijn familienaam te vragen, overeenkomstig artikel 16 van de AVG. De Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit heeft vervolgens terecht een inbreuk op artikel 16 van de AVG vastgesteld, toen Bank X weigerde om dit rectificatieverzoek in te willigen.

De stelling als zou de betrokkene geen recht hebben dat zijn naam correct zou verwerkt worden, faalt naar recht. Wat taalkundige regels dienaangaande mogen beweren is niet relevant. Een naam is geen ‘woord’ dat tot door taalregels gereguleerde materie behoort.

De omstandigheid dat Y zelf in een mailadres geen accent op de laatste letter van zijn naam zou plaatsen geeft de Bank X geen enkel recht om zulks ook te doen.

Het behoort een deugdelijk werkende bankinstelling om de namen van haar klanten correct en behoorlijk te vermelden en te verwerken, de stelling dat een ouderwets computerprogramma daar niet in slaagt, is niet dienstig.

De omstandigheid dat de naam “Y” correct op de identiteitskaart van betrokkene is vermeld ¹ door de administratieve overheden die deze identiteitskaart hebben afgeleverd toont afdoende aan dat het technisch perfect mogelijk is om de naam correct te schrijven.

Het feit dat het technisch een ‘inspanning’ zou vragen om een computerprogramma te gebruiken dat wel degelijk accenten op hoofdletters plaatst, is niet ernstig en niet relevant.

Het thans (anno 2019!) stellen dat het aanpassen van een computerprogramma een aantal maanden werk zou vergen en/of financiële meerkosten voor de bankinstelling zou uitmaken, laat de Bank X niet toe om de rechten van de betrokkene te miskennen.

De rechten die aan de persoon worden toegekend zijn gelijk te stellen met resultaatsverbintenissen in hoofde van de verwerker van de persoonsgegevens.

Van een correct werkende bankinstelling mag verwacht worden dat zij – wanneer zij een computerprogramma gebruikt – zij over een computerprogramma beschikt dat beantwoordt aan de huidige normen, waartoe het voornoemde recht op correcte schrijfwijze van de naam behoort.

Het recht op rectificatie is een grondrecht.

De GBA verwijst terecht naar artikel 5.1) dat stelt:

¹ Zie stuk 4 A in het dossier van de GBA.

“Art. 5.1. Persoonsgegevens moeten: [...] d) juist zijn en zo nodig worden geactualiseerd; alle redelijke maatregelen moeten worden genomen om de persoonsgegevens die, gelet op de doeleinden waarvoor zij worden verwerkt, onjuist zijn, onverwijld te wissen of te rectificeren (“juistheid”).”

Deze bepaling werd tevens als volgt hernomen in artikel 170 van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens (Kaderwet privacy):

“Art. 170. Persoonsgegevens: [...] 4° zijn nauwkeurig en worden, zo nodig, bijgewerkt. Alle redelijke maatregelen worden getroffen om de persoonsgegevens die, uitgaande van de doeleinden waarvoor zij worden verkregen of waarvoor zij verder worden verwerkt, onnauwkeurig of onvolledig zijn, te wissen of te verbeteren.”

5.4.5.

De verwijzingen naar standpunten of beslissingen in andere EU-lidstaten zijn niet relevant en binden het Marktenhof niet.

Ten overvloede, dient te worden vastgesteld dat er ter zake hoe-dan-ook geenszins sprake is van rechtsmisbruik in hoofde van dhr. Y en/of de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

Y heeft zijn rectificatieverzoek en vervolgens zijn recht om een klacht in te dienen bij een toezichthoudende autoriteit (zoals gewaarborgd door artikel 77.1 van de AVG en artikel 58 e.v. van de GBA-wet) op een normale wijze uitgeoefend.

Indien de Bank X enige schade zou hebben geleden dan is deze enkel te wijten aan het feit dat zij anno 2019 nog steeds niet op een correcte en behoorlijke wijze de namen van haar klanten kan vermelden in al haar computerprogramma's.

Het normaal uitoefenen van een rectificatie- en klachtenrecht dat aan een betrokkene is toegekend, kan op zichzelf nooit een misbruik van recht opleveren. De betrokkene moet volgens de AVG integendeel zijn rectificatie- en klachtenrecht te alle tijden kunnen uitoefenen. Dit betekent echter niet automatisch dat de verwerkingsverantwoordelijke en/of de toezichthoudende autoriteit altijd gevolg moet geven aan de verzoeken van de betrokkene, gedaan in het kader van de uitoefening van zijn recht. Een dergelijke inwilliging zal afhangen van het al-dan-niet voldaan zijn van de ter zake geldende voorwaarden.

De vraag of Y schade zou lijden ten gevolge van de verkeerde vermelding van zijn familienaam, is niet relevant. Een dergelijke voorwaarde wordt noch door de AVG, noch door de Kaderwet privacy, noch door de GBA-wet opgelegd, en zou in tegenspraak zijn met artikel 8, lid 3 Handvest EU, dat het recht op rectificatie expliciet noemt als een onderdeel van de kern van het grondrecht van eenieder op de bescherming van zijn persoonsgegevens.

De beweerde (potentiële) 'schade' van Bank X vloeit niet voort uit de uitoefening van een subjectief recht in hoofde van de GBA, doch uit de uitoefening van een overheidsbevoegdheid op basis van het objectief recht. De vraag of deze overheidsbevoegdheid correct werd uitgeoefend, is het voorwerp van het voorliggende beroep, en raakt aan de grond van de zaak.

De bewoordingen van artikel 16, eerste zin, AVG laten geen ruimte om de ‘redelijkheid’ van een rectificatieverzoek te beoordelen, en minstens (in ondergeschikte orde) kon door de GBA worden vastgesteld dat de motieven die Bank X opgaf/opgeeft om het rectificatieverzoek van Y te weigeren, onvoldoende zijn.

5.5. De gegrondheid van het beroep in de mate als gericht tegen de GBA – de schending van artikel 12.3 AVG.

5.5.1.

De Bank X laat verder gelden: “geen schending van art. 12.3 AVG

De Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit acht ook een inbreuk op art. 12.3 AVG bewezen.

Deze beslissing faalt naar recht.

Art. 12.3 AVG bepaalt:

“De verwerkingsverantwoordelijke verstrekt de betrokkene onverwijld en in ieder geval binnen een maand na ontvangst van het verzoek krachtens de artikelen 15 tot en met 22 informatie over het gevolg dat aan het verzoek is gegeven. Afhankelijk van de complexiteit van de verzoeken en van het aantal verzoeken kan die termijn indien nodig met nog eens twee maanden worden verlengd. De verwerkingsverantwoordelijke stelt de betrokkene binnen één maand na ontvangst van het verzoek in kennis van een dergelijke verlenging. Wanneer de betrokkene zijn verzoek elektronisch indient, wordt de informatie indien mogelijk elektronisch verstrekt, tenzij de betrokkene anderszins verzoekt.”

Concluante wijst erop dat geïntimeerde zijn vraag heeft gesteld bij brief van 6 februari 2018 en dat de ‘Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (Algemene Verordening Gegevensbescherming) pas op 25 mei 2018 in werking is getreden (art. 99.2 AVG).

Art. 282 van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens bepaalt:

“De wettelijke verplichtingen zoals vastgelegd in de Verordening en in deze wet doen geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de persoonsgegevensverwerkingen die de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker heeft verricht vóór de inwerkingtreding van voormelde verplichtingen.”

Bovendien ligt er ook voor wat betreft de brief van 31 mei 2018 van de heer Y, waarop concluante antwoordde op 2 juli 2018, geen schending van art. 12.3 AVG voor.

De Gegevensbeschermingsautoriteit geeft op haar website immers volgende toelichting in verband met art. 12 AVG:

“U moet in principe niet betalen voor de informatie die u hebt opgevraagd. Maar als het overduidelijk is dat uw verzoeken ongegrond zijn of overmatig, bijvoorbeeld omdat u steeds hetzelfde opnieuw vraagt, mag diegene die uw gegevens verwerkt:

- *ofwel een redelijke vergoeding aanrekenen om zijn administratieve kosten te dekken die hij heeft moeten maken om u de gevraagde informatie te geven of om de maatregelen te treffen waarnaar u hebt gevraagd;*
- *ofwel het verzoek weigeren.*

In dat geval moet diegene die uw persoonsgegevens verwerkt aantonen dat uw verzoek duidelijk ongegrond of overmatig is.”

(eigen onderlijning)

Concluante had de heer Y reeds bij mail van 15 mei 2018 aangetoond dat zijn vraag ongegrond was (stuk 2), waardoor concluante zijn verzoek mocht weigeren.”

5.5.2.

De GBA repliceert hierop:

32. Bank X meent ten onrechte dat de bestreden beslissing (ten dele) een incorrecte toepassing maakt van artikel 12.3 van de AVG. Dit is evenwel niet correct.

33. Artikel 12.3 van de AVG luidt (in zijn relevante onderdelen):

“Art. 12.3 De verwerkingsverantwoordelijke verstrekt de betrokkene onverwijld en in ieder geval binnen een maand na ontvangst van het verzoek krachtens de artikelen 15 tot en met 22 informatie over het gevolg dat aan het verzoek is gegeven.”

34. Welnu, op 6 februari 2018 richtte dhr. Y een willig verzoek aan bank X teneinde rectificatie te verkrijgen van de onjuiste verwerking van zijn familienaam. Dit verzoek werd negatief beantwoord door de Bank X, middels een e-mail van mei 2018 (waarvan de exacte datum en tijdstip niet werd meegedeeld aan de Gegevensbeschermingsautoriteit).

35. Na inwerkingtreding van de AVG op 25 mei 2018 (art. 99.2 van de AVG), richtte dhr. Y vervolgens op 31 mei 2018 een rectificatieverzoek in de zin van artikel 16 van de AVG aan de Bank X, met uitdrukkelijke verwijzing naar “de Europese regelgeving die mij recht geeft op het inkijken en laten verbeteren van mijn persoonsgegevens waarover U beschikt” (STUK 2, bijlage A). Dit rectificatieverzoek werd pas op 2 juli 2018 (negatief) beantwoord door de Bank X België (STUK 7, bijlage A). Zodoende werd door de Bank X niet “onverwijld en in ieder geval binnen een maand” informatie verstrekt over het gevolg dat aan het verzoek is gegeven.

36. Het gegeven dat artikel 282 van de Kaderwet privacy bepaalt dat “de wettelijke verplichtingen zoals vastgelegd in de Verordening en in deze wet [...] geen afbreuk [doen] aan de rechtsgeldigheid van de persoonsgegevensverwerkingen die de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker heeft verricht vóór de inwerkingtreding van voormelde verplichtingen” is ter zake niet relevant. Het rectificatieverzoek van dhr. Y van 31 mei 2018, dat zich baseerde op de (op dat moment in voege zijnde) AVG, beoogde immers de rectificatie van zijn persoonsgegevens zoals deze op dat moment (en heden) worden verwerkt door de Bank X. Ook de bestreden beslissing van de Gegevensbeschermingsautoriteit geldt voor de toekomst, en stelt de rechtsgeldigheid van de persoonsgegevensverwerkingen van Bank X vóór 25 mei 2018 als zodanig niet in vraag.”

5.5.3.

Het overschrijden van de termijn van artikel 12.3 AVG is niet op zich bij wijze van een wettelijke regel gesanctioneerd.

Het ter kennis brengen aan de klager bij schrijven van 15 mei 2018 (voordat de GBA-wet in werking trad) dat de verwerker op zijn verzoek niet zal of niet kan ingaan, is een antwoord. Dit antwoord moest niet herhaald worden telkens Y dezelfde vraag zou herhalen.

Doordat de Bank X tijdig een antwoord heeft gegeven, heeft zij de regel van voornoemd artikel 12.3 AVG *de facto* afdoende nageleefd.

5.6. De naleving van de motiveringsverplichting door de Geschillenkamer van de GBA.

5.6.1.

In de bestreden beslissing is de besluitvorming als volgt gemotiveerd:

Uit het onderzoek door de Geschillenkamer gevraagd aan de inspectiedienst op grond van art. 94, 1° van de wet van 3 december 2017 volgt dat een inbreuk op de voormelde bepalingen als bewezen moet worden beschouwd. De argumentatie die door de verwerkingsverantwoordelijke werd gegeven, namelijk dat geen gevolg kon worden gegeven aan het verzoek van de klager omwille van de technische onmogelijkheid daartoe binnen de huidige informaticatoepassing, wordt niet als afdoende beschouwd.

Het onderzoek van de inspectiedienst is niet bijgevoegd aan de beslissing zelf. De beslissing is niet afdoende formeel gemotiveerd.

5.6.2. ²

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing te bestrijden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

² Vergelijk met : RvS (14e k.) nr. 239.322, 9 oktober 2017, <http://www.raadvst-consetat.be>; TBP 2018, 106, noot -; TGR-TWVR 2017, 344; T.Gem. 2018, 63.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de rechter, te dezen het Marktenhof, niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid, die *in casu* over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Het Marktenhof is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Het volstaat dat duidelijk, desnoods bondig, in de beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust. De formele motivering moet dan ook geen uitweidingen bevatten over gegevens die de betrokken rechtzoekende reeds kent. Indien wordt verwezen naar adviezen of verslagen, volstaat het in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen of ze als bijlage bij de beslissing te voegen ³.

5.6.3.

De affirmatie “uit een onderzoek volgt dat de inbreuk als bewezen moet beschouwd worden” voldoet niet aan de wettelijke vereiste.

Het inspectieverslag wordt door de GBA neergelegd als zijnde stuk 8 uit zijn dossier. Dit is een verslag van 28 maart 2019.

Op bladzijde 3 is enkel volgende motivering gesteld:

Vaststelling 2: Recht op rectificatie (artikel 16 van de AVG)

De Inspectiedienst stelt vast dat de Bank X in dit dossier de verplichting opgelegd door artikel 16, eerste zin van de AVG niet heeft nageleefd.

In het antwoord van de Bank X NV bij het schrijven met vragen van de Inspectiedienst van 07/02/2019 (cf. dossierstuk 13) wordt immers vermeld dat het recht op rectificatie niet kan worden toegepast omdat de door de Bank X gebruikte informaticasystemen dat niet

toelaten, terwijl dat geen rechtsgeldige reden is om de niet-toepassing van artikel 16 van de AVG te verantwoorden.

In de mate dat deze (summiere) motivering (zoals zij voorkomt in het inspectieverslag) *prima facie* zou kunnen volstaan om de beslissing afdoende te motiveren, stelt het Marktenhof evenwel vast dat te dezen, deze (summiere) motivering niet voorkomt in de bestreden beslissing en de GBA niet aantoont dat deze motivering aan Y bekend was voordat de beslissing werd getroffen derwijze dat de beslissing dienvolgens niet voldoet aan de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet.

5.6.4.

De Bank X laat niet als middel gelden dat de beslissing nietig zou zijn want aangetast door een motiveringsgebrek.

De motievencontrole raakt de openbare orde niet zodat het Marktenhof het gebrek aan deugdelijke motieven niet ambtshalve kan aanvoeren ⁴.

³ R.v.St., 29 juni 1993, b.v.b.a. Vedesca, nr. 43.526.

⁴ MAREEN, D., De motieven van de administratieve rechtshandeling, *TBP* 2000, 20-38. Zie tevens: R.v.St., Droeshout voormeld; P. DE WOLF, "Het ambtshalve aanvoeren van rechtsmiddelen door de Raad van State uitspraak doende over annulatieberoepen tegen een

Een middel wordt als van openbare orde beschouwd wanneer het belang ervan de belangen der rechtzoekende overstijgt, zodat het niet van deze laatste — die enkel voor zijn eigen belangen mag opkomen — kan afhangen of het middel al dan niet als annulatie-grond in aanmerking zal genomen worden⁵.

Het Marktenhof stelt dienvolgens enkel vast dat de bestreden beslissing *prima facie* – en zonder dat daaromtrent een tegensprekelijk debat werd gevoerd - niet lijkt te voldoen aan de voornoemde wet van 29 juli 1991 doch het Marktenhof vermag niet om ambtshalve deze beslissing, waarvan de rechtsgeldigheid en conformiteit aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, niet wordt betwist, te sanctioneren.

In de mate dat door het door het Marktenhof opgeworpen motiveringsgebrek invloedloos is op de beslechting van onderhavig geschil is er ook geen aanleiding opdat het Marktenhof dienaangaande de debatten zou heropenen teneinde de partijen te horen.

6. Beslissing,

Het hoger beroep is ontvankelijk doch ongegrond.

7. De kosten,

Overeenkomstig de wet van 21 april 2007 en het KB van 26 oktober 2007 wordt de rechtsplegingvergoeding begroot op de basisvergoeding van € 1.440,00.

**Om deze redenen,
Het hof, rechtdoende op tegenspraak**

Gezien artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

administratieve rechtshandeling", *T.B.P.* 1986, 22; J. SALMON, Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1987, 266.

⁵ B. KORNPORST, *La notion de partie et le recours pour excès de pouvoir*, uitgave van La Pensée Universitaire, 338.

Veroordeelt de Bank X tot de kosten van het hoger beroep, vereffend op 1.560,00 euro (400,00 rolrecht hoger beroep + 20,00 euro bijdrage Budgettair Fonds + 1440,00 rechtsplegingsvergoeding ten voordele van eerste verwerende partij).

Veroordeelt Bank X, verzoekende partij, overeenkomstig artikel 269/2 van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten tot betaling aan de Belgische Staat, FOD Financiën, van het rolrecht hoger beroep ten bedrage van 400,00 euro, en tot het definitief ten laste nemen van de bijdrage van € 20,00 Budgettair Fonds;

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **09 oktober 2019** door

M. BOSMANS

Raadsheer dd. voorzitter

A-M. WITTERS

Raadsheer

O. DUGARDYN

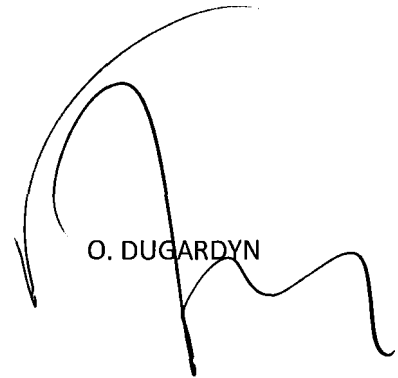
Plaatsvervangend raadsheer

B. VANDERGUCHT

Griffier

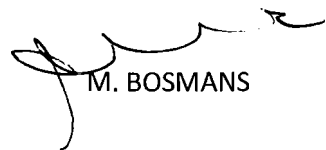
B. VANDERGUCHT

O. DUGARDYN

A-M. WITTERS

M. BOSMANS

